

Som en Følge heraf vilde der heller ikke blive Tale om i Lovudkastet, saaledes som oprindeligt tilfattet, at optage en Bestemmelse om at Kjendelser, der i Sverrig ere affagte ved et Politikammer, skulde sættes i Klasse med Domme, hvorimod Kjendelser, affagte af Overstatholderen i Stockholm, en Landshøvding eller Magistraterne i de Stæder, hvor der ved Lovgivningen er tillagt disse samme Myndighed til at behandle visse civile Sager, som tilkommer Landshøvdingerne, eller et Rigskollegium, samt Beregninger over Beskrivelses- og stemplet Papiers Gebyrer, paategnede svenske Retsakter, formentlig burde have en saadan Virkning.

I Sverrig kan nemlig, som det findes udviklet i den af den ovenmeldte svensk-norske Kommission afgivne Betænkning, en Forbringelse inden temmelig vidtstrakte Grændser vælge mellem at indstævne sin Skyldner for Retten eller søge ham for vedkommende Landshøvding, som da, naar Sagen ikke nødvendig maa henvises til Domstolene, enten paa Grund af sin Bestaafenhed eller fordi der er fremsat Indsigelser mod Forbringens Rigtighed, som ikke kunne afgjøres af denne Embedsmand, ved Kjendelse (utslag) paalægger Betaling, jvfr. Sveriges Rikes Lag Udfølningsbalk, Kap. 2. Denne Maade at inddrive en Forbring paa er saa bekvem, medfører saa faa Omkostninger og gaaer for sig med en Hurtighed i Sammenligning med almindelig Rettergang ved Domstolene, af hvilke de paa Landet kun fungere paa visse Tider af Aaret, at den almindelig anvendes i Gjældsager. Vilde Man udelukke de omhandlede Kjendelser fra Reglen om svenske Retshandlingers Eksekution i Danmark, vilde den almindelige Regel for en stor Del tabe sin Anvendelighed, uden at der findes nogen afgjørende Grund til en saadan Undtagelse, da disse Kjendelser i Virkeligheden ere judicielle Handlinger. De udfærdiges nemlig ikke uden at den, som sagsøges, har Leilighed til at anføre, hvad han anseer nødvendigt, og efter at Kjendelsen er afgiven, staaer det den dermed misfornøiede Part aabent at indbringe Sagen for den almindelige Melleminstants, Hofretten, under lige saa lette Former, som gjælde for Indbankning af Domstolenes Kjendelser.

Ogsaa de svenske Rigskollegier have i visse Tilfælde, hvor der kan blive Spørgsmaal om Eksekution, fuld Domsret.

Paa den anden Side ere Forlig, indgaaede for en Forligskommission eller Domstol i Danmark, med Hensyn til Eksekution i Sverrig, satte i Klasse med Domme, hvilket ogsaa gjælder om Resolutioner udfærdigede af Overpræsidenten i Kjøbenhavn eller en Amtmand angaaende Forpligtelse til at bidrage til fraseparerede eller forladte Hustruer samt ægte eller uægte Børn. Paa Optagelsen af denne sidste Bestemmelse i det svenske Udkast har den danske Regjering troet at maatte lægge særdeles Vægt, saameget mere som Fuldbyrdselsen af disse Resolutioner, der vistnok vil have en ikke ringe praktisk Betydning, ikke synes at kunne foranlede særegne Bæmseligheder, naar det som Betingelse for Eksekutionens Sværksættelse fordres, at Resolutionen skal være forsynet med Bevidnelse af vedkommende Myndighed om at den efter dansk Lovgivning medfører Eksekution og det derhos tillige fastsættes, at en saadan Bevidnelse med Hensyn til Resolutioner angaaende vedkommende Barnefaders Forpligtelse til at yde Alimentsbidrag til uægte Børn, ikke, naar Resolutionen er grundet paa Undladelse af den Barnefaderen ved Dom paalagte Forpligtelse at fralægge sig Paterniteten ved Ed, maa afgives, førend Barnefaderen ikke længer kan stedes til at aflægge saadan Ed (jvfr. § 7).

Beregninger over Beskrivelses- og stemplet Papiers Gebyrer paategnede danske Retsakter ere ikke optagne i det svenske Udkast, da disse Gebyrer efter den danske Lovgivning kunne fordres erlagte af Rekvirenten, forinden Udskriften meddeles, medens der paa Grund af de herfra aldeles forskjellige Forhold i Sverrig, hvor Akten derom skal udfærdiges uden noget derom fremsat Forlangende, uden at Forubbetaling kan fordres, Intet er fundet at erindre mod at optage en saadan Bestemmelse i det danske Udkast.

Med Hensyn til Udkastets enkelte §§ bemærkes Følgende: